

U. Sager: Som det vil være de ærede Herrer bekendt, have vi i de senere Aar gjen- tagne Gange gjort Forsøg i den Retning, hvori det foreliggende Lovforslag gaaer, og det vil være indlysende for Enhver, at de nær- værende Forhold medføre, at der er en stor Trang paa Folk til Handelsmarinen. Vi have allerede tidligere indbrømt, at man kan for- høre Mandstaben af fremmede Nationer, men der staaer endnu den Hindring tilbage, at man til visse Farter og for Skibe af en vis Stør- relse ikke til Styrmand kan tage Andre end dem, der her hjemme ere examinerede eller have gennemgaaet Sø-Akademiet, hvorved altsaa alle Fremmede udelukkes fra at fare som Styrmand i visse Farvande, og med større Fartøier paa fremmede Steder. Jeg vil tilstaae, at det maaskee havde været rigtigst aldeles at frigive det hele Erhverv, saaledes at man ikke havde indskrænket sig til udtrykkelig at nævne Sverrig og Norge, og heller ikke, at denne Foranstalt- ning kun træffes, saalænge de nærværende Krigs- forhold vare, men da en mere almindelig Fri- givelse mulig kunde føre til en Forhandling, som nu, da Loven er fremkommen saa sild, ikke vilde være ønskelig, og da man jo senere kan gaae videre i den her af mig antydede Retning, saa har jeg troet, det var bedst for Diebliffet at indskrænke Lovforslaget til, hvad de ærede Herrer ville see, kun er en ganske lille Forandring, nemlig at svenske og norske Undersaatter, naar de have fyldesgjort de Lov- betingelser, der ere fastsatte i deres eget Land, skulle, saa længe Krigsforholdene vare, kunne forhøres paa danske Farvande. Jeg haaber ikke, at Rogen kan have Noget imod at hde Handel og Skibsfart denne Lettelse. — Det kunde maaskee være rigtigst, foruden den an- førte Lov af 19de Februar 1861 § 5, at an- føre den lille Forandring, der senere er fore- tagen ved Loven af 11te Februar 1863, men jeg maa tilstaae, at det egentlig ikke forekommer mig at være nødvendig, og dersom Ingen htrer sig i mdsfat Retning, vil jeg foreslaae, at Lo- ven gaaer igjennem, saaledes som den nu er affattet.

Tfsherning: Det forekommer mig, at den foreliggende Lov er aldeles hensigtsmæssig

og man kunde gjerne sige paatrængende nød- vendig, men jeg seer ikke, det er nødvendig at indskrænke den til alene at gjælde svenske og norske Undersaatter, og jeg vil derfor i Han- delens Interesse til anden Behandling stille et Endringsforslag om, at der i Loven kommer til at staae: „fremmede Landes Undersaatter“. Der kan jo nemlig paa et Fartøi, hvor Styr- manden ifølge sin Værnepligt baade ønsker og er forpligtet til at møde her i Landet, være en Besætning, bestaaende af forskjellige Natio- naliteter. Nu kan der mulig blandt Besæt- ningen netop være Personer, der ere velstillede til at indtage Styrmandens Plads, men ikke kunne gjøre det, fordi de ikke høre til en af de i Loven nævnte Nationaliteter. Det kan ogsaa tænkes, at der blandt Besætningen er en Mand, som hører til en af disse Nationer, men som har forladt sit Fædreland og er vand- ret ud til Nordamerika, og saa skulde altsaa hverken han eller en hvilken som helst Amerika- ner kunne indtage en saadan Plads. Jeg troer, at vi gjøre Loven meget simplere ved at udvide den til fremmede Landes Undersaatter i det Hele; det vil jo i de fleste Tilfælde blive svenske og norske Undersaatter, der vil blive Tale om at forhøre, fordi de ere de nærmeste. Jeg skal altsaa til anden Behandling stille et En- dringsforslag, som gaaer i den nævnte Ret- ning.

U. Sager: Jeg kan naturligvis ikke for- hindre det ærede Medlem heri, men jeg vil dog henstille til ham, om han ikke vilde lade Loven denne gang passere, som den nu foreligger. De eneste Steder, hvorfra man kan vente at faae Folk af denne Klasse, er Sverrig og Norge, og det er, saa at sige, de eneste Steder, hvis Lovgivning er os saa vidt bekendt, at vi i den kunne finde nogen Betryggelse for at faae ordentlige Subjekter. Jeg indrømmer iøvrigt, at det bliver Skibsrhæbernes Sag at tage saa- danne Folk, som de kunne være tjente med, men jeg seer ikke, at der opnaaes Noget ved den antydede Forandring, da det jo er klart, at vi under de nærværende Krigsforhold ikke ville tage Styrmand fra Lyblland, og tage dem fra andre Lande vil blive saa vidtløftigt, at det ærede Medlems Forslag ikke vil faae